

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera ve věci

žalobkyně

R. H.

zastoupena Mgr. Irenou Havránkovou, advokátkou
se sídlem Mladoboleslavská 514, Praha 9

proti

žalovanému

Odvolací finanční ředitelství

se sídlem Masarykova 31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2015, č.j. 19804/15/5300-21443-708158,

takto:

I. Žaloba se **z a m í t á**.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) ze dne 30. 5. 2014, č.j. 3768662/14/2009-24804-107634, jímž byla žalobkyni doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2010 ve výši 202.504,- Kč a současně vznikla žalobkyni povinnost uhradit penále v částce 40.500,- Kč (dále též „dodatečný platební výměr“).

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobkyně v žalobě nesouhlasila s hodnocením provedených důkazů ze strany správních orgánů. Posouzení důkazů v řízení označila za výsledek libovůle a jednostranného pohledu správních orgánů. Žalobkyně zdůraznila, že faktury č. 200100009 až 2001000034, 2001000036 až 2001000044, 2001000046, 2001000048, 2001000049, 2001000052, 2001000054, 2001000055 a 2001000057 (dále též „sporné faktury“) v celkové částce 1.215.025,85 Kč nevystavila a v rámci své podnikatelské činnosti předmětná zdanitelná plnění neuskutečnila. Dále uvedla, že neuplatnila odpočet DPH na vstupu za zboží, které P. D. (dříve P. M., pozn. soudu) využil ke svým obchodům a objednával jejím jménem u společnosti ASBIS CZ spol. s r.o. (dále jen „ASBIS“), a jež předával Ing. T. Rovněž tak popřela svou obchodní spolupráci s P. D., byť i neformálního charakteru.
3. Žalobkyně konkrétně namítala nesprávný výklad svědecké výpovědi P. D. správními orgány. Zdůraznila, že výpověď svědka P. D. zůstala osamocená, jelikož byla odlišná od výpovědi svědka J. K. Přičemž správní orgány při hodnocení svědecké výpovědi K. zjevně s jejím obsahem manipulovaly tak, aby dospěly k závěru o existenci spolupráce žalobkyně se svědkem D. Měla za to, že pokud svědek K. uvedl, že k žádné spolupráci mezi žalobkyní a D. nedošlo, nebylo pak možné dovodit ani existenci neformální spolupráce mezi nimi.
4. Dále správním orgánům vytkla, že se do jejich hodnocení věrohodnosti svědeckých výpovědí nikterak nepromítla skutečnost, že platby za sporné faktury byly příjemcem Ing. P. T. prováděny přímo P. D., panu Š. či na účet matky P. D.; tedy žádné platby z údajného zdanitelného plnění nebyly poskytovány žalobkyni. Úvahu správních orgánů o tom, že uvedené platby jsou pouze důkazem o toku finančních prostředků, žalobkyně odmítla.
5. Poukázala na to, že P. D. byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 1. 10. 2014, sp. zn. 21 T 12/2014, v právní moci dne 25. 11. 2014, uznán vinným z přečinu podvodu, kterého se dopustil na žalobkyni v souvislosti s vystavením sporných faktur. Přestože byly správní orgány dle § 99 odst. 1 daňového řádu uvedeným rozhodnutím vázány, neučinily z něj žádné závěry ve věci.
6. Namítala nezákonnost postupu žalovaného, jenž znalecký posudek, zpracovaný v trestním řízení před Obvodním soudem pro Prahu 9 pod sp. zn. 21 T 12/2014, použil i v daňovém řízení jako důkaz.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

7. Závěrem shrnula, že žalovaný nesprávně v dané věci dovodil její odpovědnost za jednání třetí osoby s odůvodněním, že neučinila žádná opatření, kterými by zneužití svého obchodního jména zabránila.
8. Žalobkyně navrhla, aby soud zrušil jak dodatečný platební výměr, tak žalobou napadené rozhodnutí žalovaného.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 28. 8. 2015 odmítl veškeré žalobou uplatněné námitky. Vysvětlil, že z daňové kontroly za rozhodné období učiněné u Ing. T. (odběratele) vyplynulo, že žalobkyně fakticky uskutečnila zdanitelná plnění pro odběratele dle daňových dokladů v celkové výši 1.215.025,85 Kč; zdanitelná plnění provedl a doklady vystavil P. M. (nyní D.). P. D. od března 2009 spolupracoval se žalobkyní, jelikož jí vypomáhal s výpočetní technikou, sestavoval pro ni PC server, vedl hosting, spravoval síť a zhotovoval pro ni webové stránky atd. Vzájemná spolupráce byla potvrzena i dalšími svědeckými výslechy, zejména výpovědí M. Š. Taktéž žalobkyně ve vyjádření ze dne 30. 10. 2012 uvedla, že byla D. přesvědčena k rozšíření živnostenského oprávnění o softwarové služby. Připustila, že jí D. pomohl při sestavování PC pro zákazníka. Z živnostenského rejstříku žalobkyně přitom vyplynulo, že žalobkyně skutečně ke dni 11. 11. 2009 oprávnění k poskytování softwarových služeb získala. Následně žalobkyně dne 15. 2. 2010 uzavřela Rámcovou kupní smlouvu se společností ASBIS, na jejímž základě odebírala zboží. Pouze část zdanitelných plnění však měla být použita pro vlastní firmu. Taktéž žalobkyně měla uzavřenu smlouvu se společností ESET software spol. s.r.o. (dále jen „ESET“), jejímiž koncovými klienty byli Ing. T., N. R. atd. Poukázal i na to, že žalobkyně při jednání s Ing. T. předmětná zdanitelná plnění dle vystavených daňových dokladů nezpochybnila. S ohledem na výše uvedené tak žalovaný dospěl k závěru o poskytování služeb výpočetní techniky žalobkyní v roce 2010.
10. Ohledně spolupráce žalobkyně s P. D. žalovaný poukázal na vyjádření žalobkyně ze dne 30. 10. 2012, v němž potvrdila, že D. fakturoval jejím jménem již před 2. čtvrtletí 2010 a tyto faktury žalobkyni předal. Žalovaný proto uzavřel, že spolupráce žalobkyně a D. byla neformální, když neměli uzavřenu písemnou smlouvu; nicméně žalobkyně mu činnost umožnila, tolerovala a akceptovala.
11. Co se týče plateb za předmětná zdanitelná plnění, ty byly hrazeny částečně v hotovosti P. D. či M. Š. a částečně na účet, který sice nebyl žalobkyně, nicméně odběratel jej považoval za firemní. Žalovaný však platby hodnotil pouze jako důkaz o toku finančních prostředků, nikoli jako důkaz o uskutečnění zdanitelného plnění.
12. Dále poukázal na to, že žalobkyně přijala zdanitelná plnění od společnosti ASBIS na základě daňových dokladů č. 20209627, 20208083, 20207672, 20207420. Tyto nebyly zahrnuty do evidence v plné výši, nýbrž byly vybrány jen některé komodity, jež byly součástí výdajového pokladního dokladu ze dne 18. 3. 2010.
13. K rozsudku Obvodního soudu v Praze 9 ze dne 1. 10. 2014, sp. zn. 21 T 12/2014, uvedl, že v trestním řízení nebylo rozhodováno o uskutečnění zdanitelného plnění, které bylo předmětem daňového řízení.
14. Žalovaný proto navrhl, aby soud nedůvodnou žalobu zamítl.

III.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Obsah správních rozhodnutí

15. Dodatečným platebním výměrem ze dne 29. 5. 2014, vypraveným dne 30. 5. 2014, č.j. 3768662/14/2009-24804-107634, byla žalobkyni doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2010 ve výši 202.504,- Kč, rovněž tak jí byla stanovena povinnost uhradit penále ve výši 20%, tj. v částce 40.500,- Kč.
16. O odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný dne 26. 6. 2015 žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání žalobkyně zamítl a dodatečný platební výměr ze dne 29. 5. 2014 potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul průběh daňové kontroly a odvolacího řízení, obsah provedených svědeckých výpovědí a rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 1. 10. 2014, sp. zn. 21 T 12/2014, včetně znaleckého posudku ze dne 1. 10. 2013, č. 4/2013 zpracovaného Ing. L. K., MBA, znalkyní z oboru ekonomika, odvětví účetnictví, pro účely trestního řízení. Žalovaný konstatoval svá skutková zjištění, že žalobkyně s P. D. spolupracovala neformálně (dle svědecké výpovědi M. Š. ze dne 9. 1. 2013 a P. D. ze dne 23. 7. 2013) a poskytovala služby výpočetní techniky v roce 2010, když zahájila živnost v dané oblasti dne 11. 11. 2009 a uzavřela rámcovou kupní smlouvu se společností ASBIS a společností ESET. Žalovaný ke svědecké výpovědi J. K. uvedl, že nevypovídá nic o konkrétní spolupráci žalobce a P. D., přičemž to, že obchodní spolupráce mezi žalobkyní a P. D. nebyla, odpovídá zjištění o jejich neformální spolupráci. Poukázal na svědeckou výpověď Ing. T., který byl přesvědčen, že P. D. jedná jako zaměstnanec žalobkyně; na svědeckou výpověď M. Š., z níž vyplývá, že spolupracoval s žalobkyní stejně jako P. D. neformálně, že byly práce u Ing. T. provedeny a že nevěděl, zda daňové doklady žalobkyně kontrolovala; a také odkázal na svědeckou výpověď účetní Ing. T. R. H., která vypověděla, že žalobkyně nijak nezpochybnila, že by se nejednalo o její daňové doklady. Dle žalovaného umožnila žalobkyně přístup P. D. do své provozovny a ke svému majetku a rovněž mu umožnila, akceptovala a tolerovala vystavování daňových dokladů svým jménem. Bylo přitom na žalobkyni, aby rozhodla o tom, s kým bude v rámci své podnikatelské činnosti spolupracovat a jak smluvně tyto vztahy upraví. Uzavřel, že žalobkyně výše uvedeným jednáním nepostupovala s péčí řádného hospodáře. Považoval za prokázané, že v dané věci byla jménem žalobkyně fakticky uskutečněna zdanitelná plnění pro Ing. T., která byla prováděna P. D. Přičemž Ing. T. přijal zdanitelná plnění v dobré víře, zaplatil za ně a uplatnil z nich nárok na odpočet daně. Žalobkyně přitom musela o činnosti P. D. v oblasti výpočetní techniky vědět a při jednání s Ing. T. vystavené daňové doklady nezpochybnila. Skutečnost, že platby nebyly provedeny na účet žalobkyně, nepovažoval žalovaný pro posouzení věci za relevantní, neboť neprokazují uskutečnění zdanitelného plnění, nýbrž toliko tok finančních prostředků. Rovněž nepovažoval za podstatné, že P. D. byl obviněn z přečinu podvodu vůči žalobkyni, neboť tato skutečnost nemá vliv na realizaci zdanitelného plnění, což vyplývá i ze znaleckého posudku ze dne 1. 10. 2013, č. 4/2013.

IV.

Posouzení žaloby

17. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), jelikož účastníci s tímto rozhodnutím souhlasili.
18. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních

bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).

19. Žaloba není důvodná.
20. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
21. Podle § 8 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění rozhodném (dále jen „daňový řád“) správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo.
22. Podle § 93 odst. 1 věta první daňového řádu jako důkazních prostředků lze užít všech podkladů, jimiž lze zjistit skutečný stav věci a ověřit skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně a které nejsou získány v rozporu s právním předpisem, a to i těch, které byly získány před zahájením řízení.
23. Podle § 93 odst. 2 daňového řádu za podmínek podle odstavce 1 lze jako důkazní prostředky použít i veškeré podklady předané správci daně jinými orgány veřejné moci, které byly získány pro jimi vedená řízení, jakož i podklady převzaté z jiných daňových řízení nebo získané při správě daní jiných daňových subjektů.
24. Zásadní žalobní námitkou v dané věci byl nesouhlas žalobkyně se zahrnutím daňových dokladů pro odběratele Ing. T. ve zdaňovacím období 2. čtvrtletí 2010 (tj. sporné faktury) do její daňové povinnosti, jelikož tyto vystavil bez jejího vědomí P. D.; tudíž žalobkyně nemůže nést odpovědnost za jeho jednání a nelze ji tak ani ze sporných faktur doměřit DPH.
25. Ohledně rozhodného skutkového stavu soud z výpisu živnostenského rejstříku ověřil, že žalobkyně od 11. 11. 2009; tedy před vydáním sporných faktur, začala provozovat obor činnosti *Poskytování software, poradenství v oblasti informačních technologií, zpracování dat, hostingové a související činnosti a webové portály*. Dále žalobkyně uzavřela rámcové kupní smlouvy se společností ASBIS a ESET týkající se výpočetní techniky. Z uvedeného je tak zřejmé, že žalobkyně vyvíjela podnikatelskou činnost i v oblasti výpočetní techniky.
26. Ze svědecké výpovědi Ing. T. ze dne 29. 11. 2012, ze svědecké výpovědi M. Š. ze dne 9. 1. 2013, ze svědecké výpovědi P. D. ze dne 26. 11. 2013 a rovněž ze svědecké výpovědi R. H. ze dne 16. 10. 2013 vyplývá, že pro Ing. T. (odběratele) v sídle společnosti PT-Servis Horní Počernice byla prováděna oprava počítačové sítě, resp. správa počítačů, kterou fakticky uskutečňoval P. D. spolu s M. Š. v období od 1. 4. 2010 do 30. 6. 2010.
27. Dále soud ze sporných faktur zjistil, že byly vystaveny za opravu počítačové sítě v období od 1. 4. 2010 do 30. 6. 2010, kdy jejich dodavatelem měla být žalobkyně (konkrétně PC StudioRen, R. H.) a jejich odběratelem byl Ing. P. T.; sporné faktury jsou opatřeny razítkem společnosti PC StudioRen s podpisem a je v nich uvedeno, že je vystavil P. M. (nyní D., pozn. soudu), jeho firemní mail petr@pcstudioren.cz a telefonní číslo.
28. Ze svědecké výpovědi Ing. P. T. ze dne 29. 11. 2012 vyplývá, že P. D. při opravě počítačové sítě v jeho firmě vystupoval jako zaměstnanec žalobkyně; P. D. se totiž jako zaměstnanec žalobkyně představil; uvedl, že jedná jejím jménem, a na jméno žalobkyně vystavoval faktury za poskytnuté služby. P. D. současně měl přístup do provozovny žalobkyně, což shodně tvrdila i žalobkyně ve své svědecké výpovědi ze dne 29. 11. 2013. Taktéž byla

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

skutečnost, že měl P. D. přístup do provozovny žalobkyně potvrzena svědky J. K. a M. Š. (viz svědecká výpověď K. ze dne 27. 11. 2012 a Š. ze dne 9. 1. 2013).

29. Svědci P. D. a Ing. T. shodně vypověděli, že P. D. byl ohledně plnění pro Ing. T. kontaktován přítelem Ing. T. přímo v provozovně žalobkyně (což vyplývá ze svědecké výpovědi P. D. ze dne 23. 7. 2013 a rovněž Ing. T. ze dne 29. 11. 2012). Žalobkyně nadto po té, co jí M. Š. sdělil, že P. D. jejím jménem vystavuje faktur, při své osobní návštěvě ve společnosti PT-Servis nespороvala, že se o její faktury nejedná; zajímala se toliko o způsob úhrady sporných faktur, a během osobní návštěvy dané společnosti věděla, jaké práce měly být na základě těchto faktur prováděny (viz svědecké výpovědi M. Š. ze dne 9. 1. 2013, R. H. ze dne 16. 10. 2013 a rovněž O. N. ze dne 16. 10. 2013).
30. Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že v dané věci bylo zdanitelné plnění, tj. oprava počítačové sítě, resp. správa počítačů, uskutečněna jménem žalobkyně jako dodavatele pro Ing. T. jako odběratele, přičemž opravu a správu počítačů fakticky prováděl P. D. Dle stanoviska soudu je nezbytné žalobkyni přičíst jednání P. D., který plnění fakticky zajišťoval, neboť se jednalo o osobu, která se pohybovala v provozovně žalobkyně a vystavovala jejím jménem faktury, které byly opatřené razítkem žalobkyně. Jestliže žalobkyně tvrdí, že P. D. vystavoval sporné faktury bez jejího vědomí, jde v dané věci takoveto jednání k tíži žalobkyně. Žalobkyně je totiž jako podnikatelka povinna jednat při svém podnikání dostatečně obezřetně a s péčí řádného hospodáře a je na ní, aby si ověřila, s jakými osobami vstupuje do obchodního styku a jakým osobám umožňuje přístup do své provozovny a k vydávání daňových dokladů (srov. k tomu obdobně ustálenou judikaturu správních soudů ve věcech daňového podvodu na dani z přidané hodnoty, zejména rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2018, č.j. 10 Afs 3/2018-81, ze dne 27. 9. 2018, č.j. 3 Afs 147/2017- 41, ze dne 25. 6. 2015 č.j. 6 Afs 130/2014-60). Soud hodnotil v neprospěch žalobkyně i skutečnost, že vůči Ing. T. pravost sporných faktur nikterak nezpochybnila ani jinak neprojevila vůči němu nesouhlas s vystupováním P. D. jejím jménem. Soudu se takové jednání žalobkyně jeví jako potvrzení výkonu opravy počítačové sítě P. D. jejím jménem u Ing. T. Jelikož v opačném případě by soud očekával, že žalobkyně jednoznačně vyjádří svůj nesouhlas s vystavováním sporných faktur a bude žádat přinejmenším vysvětlení celé záležitosti jak od Ing. T., tak od P. D.
31. Soud má rovněž za to, že P. D. se žalobkyní v rozhodné době fakticky spolupracoval, když měl přístup do její provozovny a pomáhal jí s výpočetní technikou. Na tento závěr přitom nemůže mít vliv svědecká výpověď J. K. ze dne 27. 11. 2012, byť ve výpovědi uvedl, že mezi žalobkyní a P. D. *nebyla žádná spolupráce*. Svědek K. totiž během své výpovědi zdůraznil, že se nemůže vyjádřit k období po březnu, dubnu 2010, tedy k době kdy probíhala oprava a správa počítačů ve společnosti PT-Servis, jelikož se již s žalobkyní nestýkal. Svědek však připustil, že P. D. měl pro žalobkyni „*postavit nějaký server*“ a že měl přístup do provozovny žalobkyně i k jejímu majetku, včetně razítek. Soud se tak ztotožňuje s hodnocením svědecké výpovědi J. K. učiněným žalovaným v bodě [44] na str. 12 žalobou napadeného rozhodnutí; tedy že z jeho svědecké výpovědi nelze zjistit ničeho konkrétního ohledně spolupráce mezi žalobkyní a P. D. v rozhodném období. Přičemž soud v tomto hodnocení svědecké výpovědi K. nespaturuje žádné nelogické úvahy či manipulaci s tvrzeními svědka ve výpovědi.
32. Soud nesouhlasí ani s námitkou nevěrohodnosti svědecké výpovědi P. D. z důvodu, že platby na základě sporných faktur byly prováděny přímo P. D., M. Š. či na účet matky P. D. Předně mezi účastníky nebylo sporu o tom, že platby na základě sporných faktur

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

žalobkyně neobdržela, což vyplývá i z předloženého správního spisu. Soud ve shodě se správními orgány nepovažuje za rozhodné, komu a jakým způsobem byly sporné faktury propláceny, neboť nevypovídají ničeho o tom, zda bylo zdanitelné plnění uskutečněno, či nikoli. Soud má za to, že tok finančních prostředků může nanejvýše vypovídat o tom, zda vůči žalobkyni došlo k podvodnému jednání, nemůže mít však vliv na povinnost žalobkyně odvést daň z těchto plnění. Dle stanoviska soudu tak daná skutečnost nemohla snížit věrohodnost svědecké výpovědi P. D. Nad rámec uvedeného soud považuje za nezbytné poukázat na to, že skutková zjištění se neopírají toliko o svědeckou výpověď P. D., nýbrž o řadu dalších svědeckých výpovědí a listinných důkazů (zejména výpis z živnostenského rejstříku, sporné faktury, další daňové doklady, rámcové smlouvy).

33. Soud konečně neshledal pochybení v postupu správních orgánů, které k důkazu provedly znalecký posudek vypracovaný dne 1. 10. 2013, č. 4/2013 zpracovaný Ing. L. K., MBA, znalkyní z oboru ekonomika, odvětví účetnictví, neboť v daňovém řízení lze jako důkazních prostředků použít jakékoli podklady, jsou-li získány v souladu s právními předpisy (srov. § 93 odst. 1 věta první daňového řádu), včetně podkladů od jiných orgánů veřejné moci (srov. § 93 odst. 2 daňového řádu). V dané věci žalovaný v souladu s daňovým řádem vyžádal podáním č.j. 9702/15/5200-20445-708158 od Obvodního soudu pro Prahu 9 jmenovaný znalecký posudek, po jeho obdržení jej založil do správního spisu a provedl jako důkaz.
34. S ohledem na uvedené skutečnosti považuje soud za správné hodnocení provedených důkazů správními orgány, zejména svědeckých výpovědí, a z nich zjištěných skutečností. Správní orgány v dané věci dostaly požadavkům uvedených v § 8 odst. 1 daňového řádu. Rovněž soud přisvědčuje jejich závěru o povinnosti žalobkyně odvést na základě sporných faktur daň z přidané hodnoty.
35. Pro úplnost soud uvádí, že žalobkyně opakovaně poukazovala na trestní rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 9, kterým byl žalobce uznán vinným pro přečin podvodu, kterého se dopustil na žalobkyni v souvislosti s vystavením sporných faktur. Soud zdůrazňuje, že v rámci trestního řízení bylo rozhodováno toliko o vině a trestu P. D., nikoli o tom, zda plnění na základě sporných faktur proběhlo, zda se jedná o zdanitelné plnění a zda je z něj třeba odvést daň. Závěr trestního soudu o spáchání trestného činu P. D. tak nemůže mít vliv na posouzení povinnosti žalobkyně zaplatit daň. Soud však považuje za vhodné v této souvislosti konstatovat, že žalobkyně má možnost domáhat se vzniklé škody, včetně povinnosti zaplatit doměřenou daň a penále, soukromoprávními prostředky přímo vůči P. D.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

36. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
37. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně nebyla ve věci samé úspěšná a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. 2. 2019

JUDr. Eva Pechová v.r.

předsedkyně senátu